

POSTANOWIENIE

23 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 23 stycznia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko L.Z.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej L.Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z 27 września 2023 r., XV Ca 2178/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z błędności stanowiska, które zadecydowało o wyniku postępowania w sprawie, że „proponowanie przez stronę zawarcia umowy ugody i formułowanie sugerowanych jej postanowień, które mają w przyszłości znaleźć się w umowie ugody, mającej zostać sporządzoną w formie pisemnej lub elektronicznej, a następnie jej niezawarcie, nie może być ocenione, jako składanie skutecznych oświadczeń woli przez oferenta drugiej stronie, które to oświadczenia w razie akceptacji przez przyjmującego ofertę w jakiegokolwiek formie, są wiążące i łącznie oznaczają zawarcie umowy ugody przez strony. Skoro strony prowadzą rozmowy zmierzające do zawarcia umowy ugody w formie pisemnej lub elektronicznej, w tym jedna przesyła drugiej projekt umowy i strony zgodnie umawiają się na jej podpisanie w przyszłości, a ostatecznie projekt jest niezaakceptowany, to oświadczenia strony proponującej zawarcie umowy ugody są jedynie propozycjami treści umowy, która ma zostać przez nie zawarta w przyszłości, ale nie stanowią oświadczeń woli oferenta jako elementów tejże umowy ugody, podlegających akceptacji przez przyjmującego ofertę w jakiegokolwiek formie. Treść umowy ugody ostatecznie nie została zaakceptowana przez powoda, jak wynika z treści wiadomości z dnia 27 sierpnia 2020 roku, g. 18:50, o treści: „ja jej nie akceptuję”, a wszelkie oświadczenia pozwanego były

składane wyłącznie w celu uzgodnienia ostatecznego kształtu umowy ugody. W ten sposób doszło do naruszenia art. 917 k.c. w zw. z art. 66 § 1 i 2 k.c. oraz art. 65 § 1 k.c. Ponadto ustalenia stron nie dotyczyły rozliczenia stosunku prawnego spółki cichej, ale zwrotu pożyczki, stąd doszło do naruszenia art. 321 § 1 k.p.c., która to umowa nie została zawarta przez strony, co potwierdziły Sady obu instancji i tego rodzaju rozliczenie winno obejmować także trzeciego współnika, K. Z., co z kolei wyklucza ważność tejże umowy stosownie do treści art. 58 § 1 k.c.”.

Zgodnie z ustaloną linią orzeczniczą uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu ustalona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Skonfrontowanie motywów zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zarzuty skarżącego koncentrują się wokół ustaleń stanowiących podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, które nie mogą być bezpośrednio zakwestionowane w ramach podstaw skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), i którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Powyższe powoduje, że postawiony przez pozwanego wprost zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie może odnieść skutku, a do podważenia ustaleń nie zmierza też zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c., skoro przez cały tok postępowania powód utrzymywał, że żąda zasądzenia kwot przekazanych pozwanemu, jak ostatecznie

z nim uzgodnił, pod tytułem obligującym do ich zwrotu i takie też ustalenia i oceny poczynił w sprawie Sąd Okręgowy.

To, że powód przekazał pozwanemu kwoty, których dotyczyło żądanie pozwu nie było między stronami sporne. Ustaleń wymagało, pod jakim tytułem kwoty te zostały przekazane i czy na pozwanym ciążył obowiązek ich zwrócenia. Sąd Okręgowy zaakceptował zasadniczo ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, że strony zawarły umowę spółki cichej. Na bazie tego materiału dowodowego, który – według zarzutów apelacji uznanych za trafnie podniesione – Sąd Rejonowy pominął, Sąd Okręgowy ustalił, że gdy okazało się, że nie ma widoków na prowadzenie z powodzeniem zaplanowanej działalności, strony postanowiły o jej zakończeniu. Zanim jednak to nastąpiło, jeszcze w trakcie prowadzenia, lecz już w sytuacji, gdy powód nie mógł się w tę działalność włączyć w pierwotnie planowanym zakresie, strony uzgodniły warunki rozliczenia się. Sąd Okręgowy ustalił, że warunki te wyrażone zostały stanowczo, w dokumentowej formie, a zatem są między stronami obowiązujące.

Brat pozwanego – K. Z. uzgadniał zasady swojego zaangażowania w działalność firmowaną przez pozwanego z pozwanym. Z ustaleń nie wynika, żeby powód z tą osobą czynił jakieś ustalenia co do sposobu rozliczenia się ze środków przekazanych na cele uruchomienia przedsięwzięcia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

(R.N.)

[f.n]

